

GOLDEN EARRING

van DICK MAAS 1982-1997

CLIPS

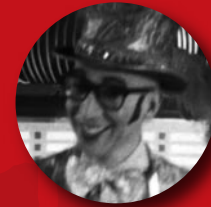

Aart van Grootheest

Cees van Rutten

Jan Sander

IN

HOUW

5	Voorwoord Dick Maas
6	Inleiding
8	Twilight Zone (1982)
52	When The Lady Smiles (1984)
80	Clear Night Moonlight (1984)
102	Live From The Twilight Zone (1984)
144	Golden Earring in Flodder (1986)
150	Turn The World Around (1989)
178	Burning Stuntman (1997)
204	Beste clip
210	Golden Earring
216	Dick Maas
222	Videografie
230	Dank, bronnen en fotoverantwoording
232	Colofon

Roy Tee © 1983

Een boek over clips die ik voor de Earring heb gemaakt? Is daar iemand in geïnteresseerd? Ik vroeg het me af toen Aart van Grootheest en Jan Sander mij hun plan voorlegden. Maar ja, waarom niet?

Er zijn ongetwijfeld veel Earringfans die alles willen weten over hun idolen en hoe de clips tot stand zijn gekomen. En voor mijzelf is het ook een nostalgische terugblik naar een tijd waarin het maken van videoclips nog als een kunstvorm gezien werd.

Een tijd dat er nog geld was om mooie clips te maken. Het was de tijd van de Michael Jackson clips, Thriller en Beat It. Kleine speelfilms die bijna op zichzelf stonden. Van Beat It had ik het vermoeden dat de makers geïnspireerd waren door mijn clip voor Twilight Zone, die ook in Amerika een groot succes was. Maar misschien was dat slechts een ijdele gedachte.

Hoe mijn eerste contact met de Earring verliep en hoe Twilight Zone de eerste clip werd van een langdurige samenwerking met Nederlands populairste rockband, valt allemaal in dit boek te lezen.

Aart en Jan hebben nauwgezet het maakproces van de clips proberen te reconstrueren. Dus voor iedereen die wil weten op welke locaties we gefilmd hebben, hoe de scenario's tot stand kwamen, wie er allemaal in mee speelden en wie niet, wat er fout ging, bevat dit boek een schat aan informatie.

Ook wordt het natraject belicht. In hoeverre hebben de clips bijgedragen aan het succes van de songs. Wat waren de reacties? Hoe reageerde het preutse Amerika op de provocerende erotische beeldtaal, de zwarte humor en het onverbloemde geweld? Wat werd er allemaal gecensureerd? Verloor Hillary Clinton het Democratische kandidaatschap omdat ze When The Lady Smiles als campagnelied had?

Veel van de wetenswaardigheden en anekdotes die in het boek staan waren mij onbekend, die was ik vergeten of die had ik weggestopt. Ook voor mij is dit boek een trip down memory lane.

Ik kijk er met veel plezier op terug, want videoclips maken is toch wel een van de leukste bezigheden om de dag door te komen.

Dick Maas

Er zijn veel boeken verschenen over de rijke geschiedenis van Golden Earring. Over de nummers die ze hebben geschreven, de tours door de Verenigde Staten en de connectie met de thuisstad Den Haag. Toch is er een deel van de Earringhistorie waar relatief weinig over geschreven is: de videoclip van de band. Golden Earring is in 1982 de eerste Nederlandse groep die serieus werk maakt van een clip. Bij de single *Twilight Zone* laten ze een ‘promotie-film’ maken door de veelbelovende filmregisseur Dick Maas. De mini-speelfilm met de soundtrack van Golden Earring is een doorslaand internationaal succes en het begin van de samenwerking met de regisseur die vijftien jaar zal duren.

De band heeft ook met andere regisseurs gewerkt, zoals Anton Corbijn en Paul de Nooijer. Dit boek richt zich echter op de vijf videoclips en de concertfilm (*Live From The Twilight Zone*) die Dick Maas van 1982

tot en met 1997 voor de Earring maakt. Deze keuze is ingegeven door onze overtuiging dat de clips en concertfilm van Maas tot de beste en de meest interessante uit de Nederlandse popgeschiedenis behoren, zonder hierbij iets af te willen doen aan de kwaliteiten van de andere regisseurs.

We beschrijven de samenwerking tussen Golden Earring en Dick Maas in chronologische volgorde, van *Twilight Zone* (1982) tot en met *Burning Stuntman* (1997). Bij elke clip hebben we een QR-code opgenomen, zodat de lezer deze op YouTube kan zien. Niet alle plannen die de band en regisseur hadden zijn doorgegaan. We hebben de vrijheid genomen ook deze te beschrijven. Tevens hebben we de leuke en verrassende samenwerking van individuele Earringleden met de regisseur een plek in het boek gegeven.

We nemen de lezer mee naar lang vervlogen tijden toen Golden Earring de wereld

wilde veroveren, storyboards met de hand werden getekend, clips nog analoog werden opgenomen en de aandacht voor muziek op de Nederlandse televisie beperkt was tot uitzendingen van Toppop en Countdown. In dit boek beschrijven we hoe de clips met de inzet van een professionele filmcrew gedraaid worden, wat de rol van de bandleden bij de totstandkoming is en wat de invloed van de clips op het succes van de band is, zowel in Nederland als in de Verenigde Staten.

Het boek geeft niet alleen een uitgebreide blik achter de schermen, maar is ook een eerbetoon aan de makers. De reconstructie is gebaseerd op een grote hoeveelheid informatie die we van 2018 tot en met 2021 verzameld hebben. In de vorm van interviews zijn herinneringen opgehaald met onder meer de leden van Golden Earring, Dick Maas en zijn vaste regieassistent, Myrna van Gilst. Met de medewerking van meer dan 125 betrokkenen, waaronder ook

medewerkers van MTV en PolyGram uit de Verenigde Staten, zijn we erin geslaagd de vele aspecten van de clips tot in detail te ontrafelen. Mooie verhalen en leuke anekdotes worden afgewisseld met tegenslagen en teleurstellingen.

We hebben toegang gekregen tot de archieven van Eye Filmmuseum, Red Bullet Productions, Rinus Gerritsen, Dick Maas en Myrna van Gilst. Ze bevatten een schat aan informatie, waaronder scripts, storyboards en nooit eerder gepubliceerde foto’s.

Het boek zou zonder de hulp van Barry Hay, George Kooymans, Rinus Gerritsen, Cesar Zuiderwijk, Dick Maas en Myrna van Gilst niet mogelijk zijn geweest.

Almere/Den Haag, oktober 2021
Aart van Grootheest
Cees van Rutten
Jan Sander

Twilight Zone

Somewhere in a lonely hotel room
 There's a guy starting to realize
 That eternal fate has turned its back on him
 It's two a.m.

It's two a.m. the fear has gone
 And 'm sittin' here waitin', the gun still warm
 Maybe my connection is tired of takin' chances
 Yeah there's a storm on the loose, sirens in my head
 I'm wrapped up in silence, all circuits are dead
 I cannot decode, my whole life spins into a frenzy
 Help I'm steppin' into the twilight zone
 The place is a madhouse, feels like being cloned
 My beacon's been moved under moon and star
 Where am I to go, now that I've gone too far
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone
 I'm falling down a spiral, destination unknown
 A double crossed messenger, all alone
 I can't get no connection, can't get through, where are you
 Well the night weighs heavy on his guilty mind
 This far from the borderline
 And when the hit man comes
 He knows damn well he has been cheated, and he says

Help I'm steppin' into the twilight zone
 The place is a madhouse, feels like being cloned
 My beacon's been moved under moon and star
 Where am I to go, now that I've gone too far
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone

Help I'm steppin' into the twilight zone
 The place is a madhouse, feels like being cloned
 My beacon's been moved under moon and star
 Where am I to go, now that I've gone too far
 Help I'm steppin' into the twilight zone
 The place is a madhouse, feels like being cloned
 My beacon's been moved under moon and star
 Where am I to go, now that I've gone too far
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone
 Soon you will come to know, when the bullet hits the bone
 When the bullet hits the bone, when the bullet hits the bone
 When the bullet hits the bone, when the bullet hits the bone

TWILIGHT ZONE

Begin jaren 80 schrijft George Kooymans een nummer dat op de andere bandleden al voordat het op single verschijnt veel indruk maakt: Twilight Zone.

Aanvankelijk heette de song When The Bullet Hits The Bone. Het nummer was in eerste instantie bedoeld voor zijn tweede solo-album. In zijn studio in

Rijkevorsel neemt George zelfs een demoversie op met Leon Klaasse en Peter van Straten van Powerplay. Het nummer komt op het juiste moment, Golden

Earring bevindt zich in een moeilijke fase met weinig hits en teruglopende bezoekersaantallen bij optredens. Er wordt zelfs gedacht aan stoppen. Zover

komt het echter niet. Op aandringen van manager en platenbaas Freddy Haayen maakt

de band een album dat hun slotakkoord zou moeten zijn.

Scan de QR-code.
 Twilight Zone
 ongecensureerd.

Nederlandse single.

Dit keer doet de band de productie niet zelf, maar trekt hiervoor producer Shell Schellekens aan. Barry: “We zaten voor Twilight Zone in het slop. Er was weer zo’n ‘rug tegen de muur’ situatie. Het ging niet zoals we wilden, ook niet wat betreft de manier van opnemen. George produceerde de jaren ervoor albums met John Kriek en hield van een directe aanpak, gewoon spelen. Ik wilde voor het nieuwe album meer doen, want een goede productie wordt op de radio gewaardeerd. Shell, zelf muzikant, heeft voor een omwenteling gezorgd. We moesten veel repeteren. Twilight Zone stond al helemaal klaar, zonder de productionele toevoegingen van Shell die het nummer zo interessant maken.” Cesar beaamt dit: “Shell was van de dubbele drums en enorme klappen. Hij heeft met een elektronisch drumkastje dat ik van Pearl kreeg veel effecten aan Twilight Zone toegevoegd.”

Omdat het vizier van de band, ondanks geldverslindende tournees

door de Verenigde Staten in de jaren 70, nadrukkelijk toch weer op de Amerikaanse markt is gericht, laten ze een videoclip bij de single maken. Rinus vertelt 37 jaar na dato: “Freddy Haayen zat in die tijd in Amerika en we wilden daar weer aan de slag, gewoon nog een keer scoren. MTV was net begonnen en we wilden een clip maken met een echt verhaal. Daarvoor moesten we op zoek naar iemand die dat kon, een professionele filmer.”

Barry kan zich het proces om een regisseur voor de clip te kiezen nog goed voor de geest halen. “We wisten dat we een clip voor Twilight Zone wilden maken. De VPRO had een reeks met korte filmpjes van aankomende regisseurs. Ik had er één gezien, die ik wel aardig vond, maar die van Dick Maas was verbluffend goed, dat was de spijker op zijn kop. Hij bouwde in het korte filmpje zo’n spanning op dat je nieuwsgierig werd hoe het verder ging. Voorheen hadden we met regisseurs gewerkt, meer van het type geitenwollen sokken en gasten uit

Hilversum. We zochten naar iets nieuws en ik was zwaar onder de indruk, vooral door de zwartgallige humor. Cesar vond het ook geweldig.” Hij zag Dick Maas als “de man die we moesten hebben.” Volgens Rinus is het de geslaagde combinatie van horror en humor die aanspreekt. Hij herinnert zich het verhaal dat in de Bijlmer speelt. “Een vrouw wordt in haar eigen huis overvallen en ‘verkracht’. Op een gegeven moment staan ze allebei op en zeggen tegen elkaar: ‘Dat was lekker! De volgende keer doen we het weer anders’.”

De korte film die de bandleden beschrijven is *Idylle*, een van de vier korte films van Dick Maas die de VPRO in de zomer van 1980 uitzendt. Het filmpje maakt kennelijk zoveel indruk dat ze het zich twee jaar later, tijdens de zoektocht naar een geschikte regisseur voor hun eerste echte clip, nog goed kunnen herinneren. De keuze is snel gemaakt en Cesar neemt contact met hem op. Dick Maas heeft geen enkele twijfel hoe hij op het verzoek

moet reageren, legt hij in 2018 uit. “Cesar belde me met de vraag of ik de clip kon maken. Hoewel ik nog nooit clips gemaakt had, zei ik meteen ja. Ik zag het als een uitdaging. Ik houd van muziek en ben zelf ook muzikant. Het was mijn eerste clip, maar later bleek dat clips maken een van de leukste dingen is. Ik heb de kans met beide handen aangegrepen.”

Dick Maas is in 1977 afgestudeerd aan de Nederlandse Filmacademie en heeft daarna veelal korte tv-films voor de VPRO gemaakt. Het lukt hem echter nog niet zijn carrière als filmregisseur met een bioscoopfilm van de grond te krijgen. “Toen ik voor de clip gevraagd werd, liep ik bij de Sociale Dienst,” bekent de regisseur in 2018. In de zomer van 1982 heeft hij, evenals Golden Earring, een echte troef in handen: *De Lift*. Zijn baanbrekende speelfilmdebuut gaat over een lift die een eigen leven leidt en mensen doodt. Het zal nog tot mei 1983 duren voordat de film in première gaat.

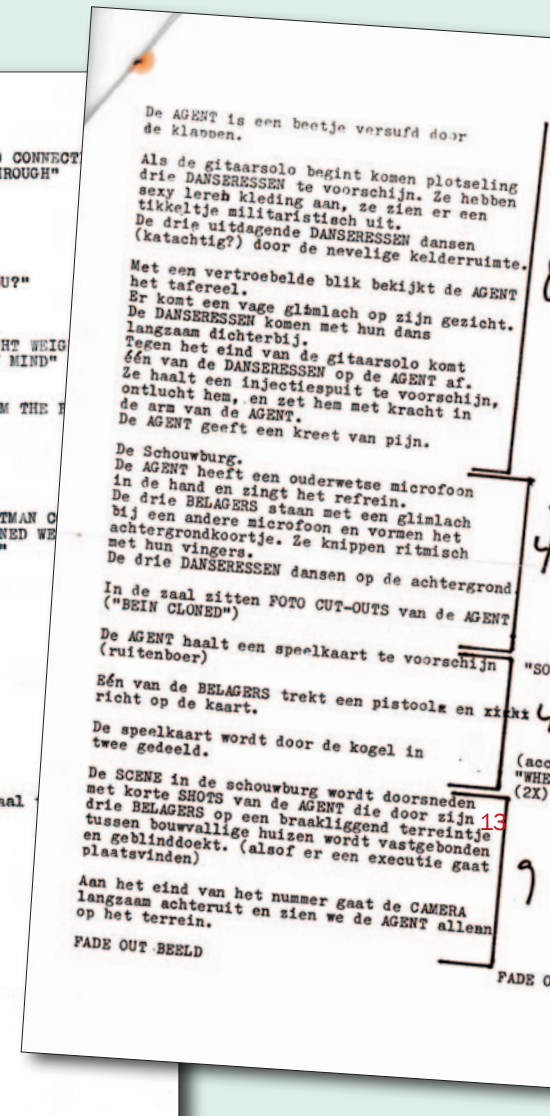
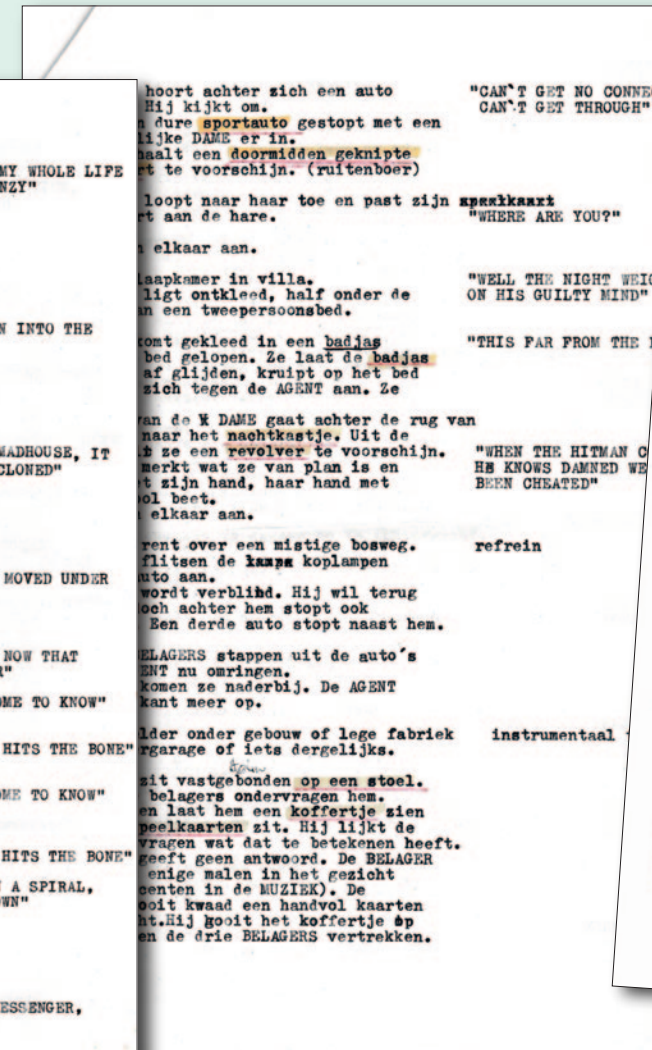
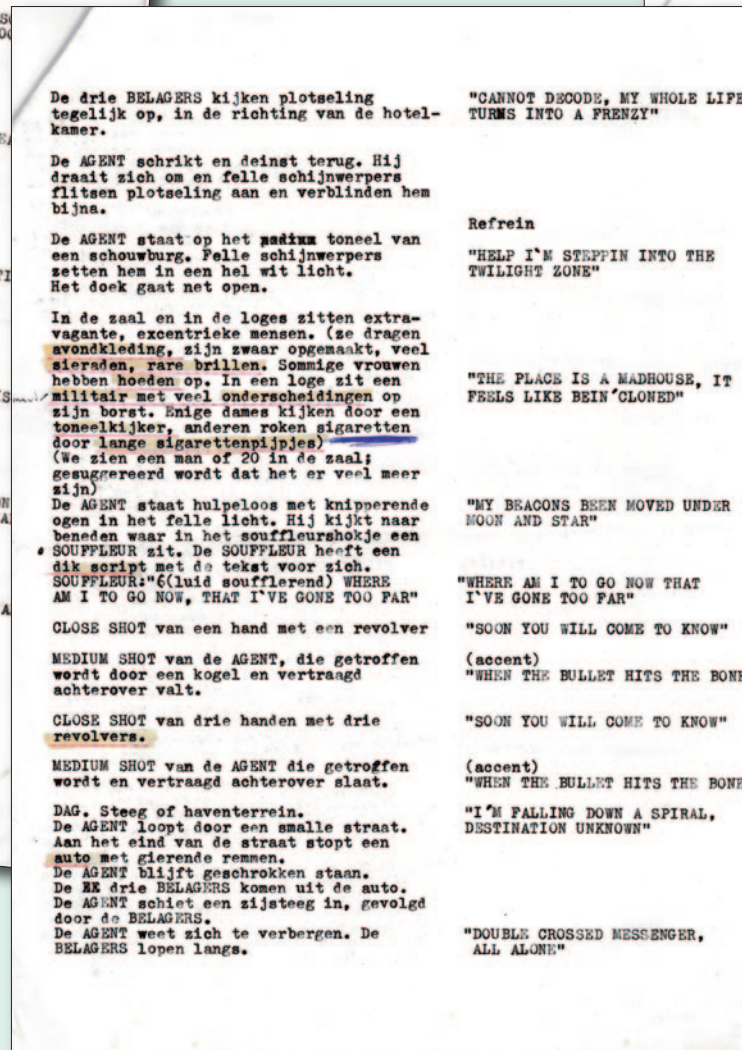
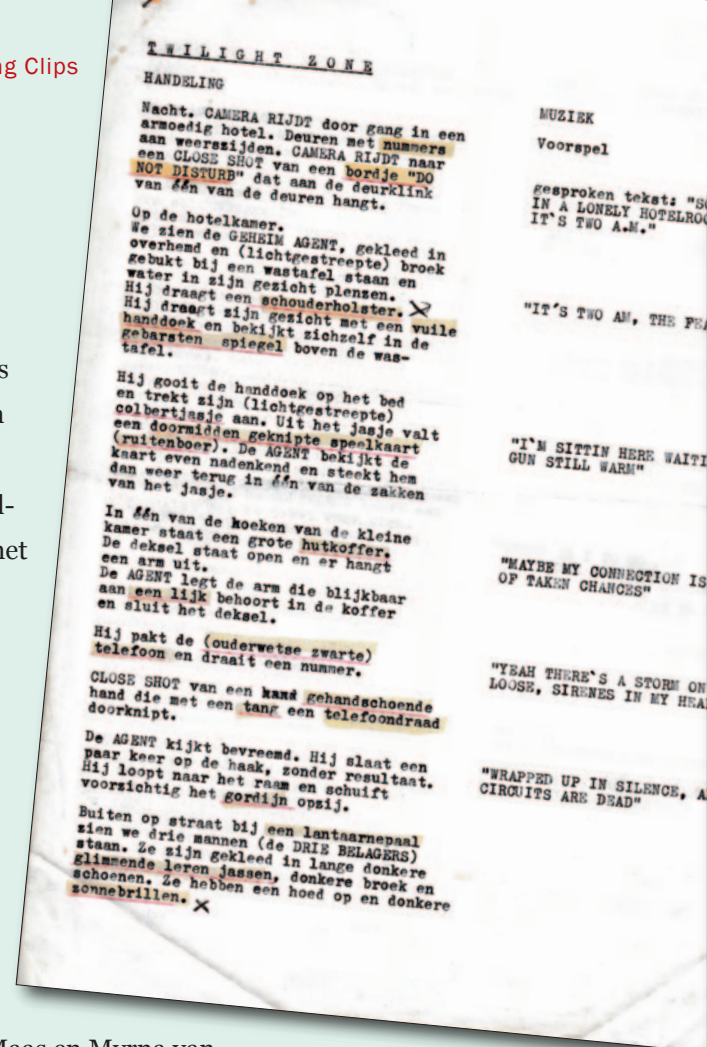
Vorbereidingen

De eerste ontmoeting tussen Golden Earring en Dick Maas vindt plaats in de Soundpush Studio in Blaricum, waar de band en producer Shell Schellekens nog volop bezig zijn met de afronding van het album *Cut* en de (kortere) single-versie van Twilight Zone. De productie van de clip is in handen van André Sjouerman, die een jaar eerder ook meewerkte aan de tv-film *Rigor Mortis* van Dick Maas. De videoclip is het begin van de langdurige samenwerking tussen Dick Maas en Myrna van Gilst, die voor bijna al zijn films regieassistent is. Myrna vertelt hoe het eerste contact tot stand kwam: “André belde me op dat hij een fantastische klus voor mij had: choreografie, kleding, rekwisieten en set dressing voor een clip van Dick Maas, ‘een fantastisch talent’. Ze hadden niet veel geld, eigenlijk geen geld. Op dat moment was ik even zonder werk. Ik heb toen wel zeggenschap bedongen over de montage van de dansscène in de clip. Omdat we niet betaald werden, kregen we de toezegging dat we bij *De Lift* zouden meedoen.”

Voor zijn eerste videoclip gaat Dick Maas niet over één nacht ijs. Hij heeft een duidelijk idee wat hij wil laten zien. In een interview uit 2014 met de Amerikaanse website The Golden Age of Pop Music zegt hij hierover: “I wanted the video to look

12

like a trailer for a movie. My main goal in all my videos was to tell a short story, so it was an exercise in (short) storytelling.” In een interview uit 1982 voor *Muziekkrant Oor*, vlak na afronding van de clip, zegt de regisseur: “Je moet proberen het gevoel van de muziek te versterken. Daar kun je alle kanten mee op, je hebt een enorme vrijheid. In Twilight Zone kon ik een hoop kwijt. Je kon de gekste dingen bedenken, want je hoefde niet te verklaren wat er precies aan de hand was.”

In het script van Dick Maas staan de handelingen beschreven. De benodigde rekwisieten (speelkaarten, blinddoek, revolver, etc.) zijn onderstreept of gemarkeerd.

Nadat het script is uitgewerkt, maakt Dick Maas een storyboard waarin alle scènes nauwkeurig zijn uitgetekend. Dit maakt het makkelijker om zijn ideeën aan de cast en crew uit te leggen.

Dick Maas maakt een script met een beschrijving van de handelingen die bij de tekst van Twilight Zone passen. Het verhaal gaat over een geheim agent (gespeeld door Barry) die net iemand vermoord heeft. Hij bevindt zich in een hotelkamer en kijkt naar een halve speelkaart, de helft van een ruitenboer, een verwijzing naar de voorkant van de hoes van het nieuwe Earringalbum, *Cut*. Daarna kijkt de geheim agent uit het raam en merkt dat hij door drie belagers (gespeeld door George, Rinus en Cesar) geschaduwd wordt. Hij realiseert zich dat zijn leven in gevaar is ("Help I'm steppin' into the twilight zone"). Het gedeelte van de clip wanneer hij 'into the twilight zone' gaat is niet echt, het is een 'dream sequence' waarin hij plotseling als zanger van een band op het podium van een schouwburg staat, voordat hij wordt neergeschoten ("When the bullet hits the bone"). Na deze droom gaan we weer terug naar de realiteit en blijkt de geheim agent afgesproken te hebben met een 'femme fa-

neergeschoten ("When the bullet hits the bone"). Na deze droom gaan we weer terug naar de realiteit en blijkt de geheim agent afgesproken te hebben met een 'femme fa-

Barry Hay voor het eerst in de rol van geheim agent bij het 'doorpassen' van de kleding. Deze foto's zijn ongeveer een week voor de opnames van de clip gemaakt. Links: Barry Hay met Myrna van Gilst. Midden: Barry Hay. Rechts: Dick Maas in het pak van de geheim agent (privéarchief Dick Maas).

tale' (gespeeld door Maura Renardel de Lavalette) die de andere helft van de ruitenboer in haar bezit heeft. Na een romantisch rendez-vous wordt duidelijk dat ze de geheim agent verraden heeft en samenwerkt met de drie belagers. Hij wordt door hen gegrepen en gemarteld. Daarna zien we drie danseressen, waarvan er een de geheim agent een injectie geeft. Hij komt nogmaals 'into the twilight zone' en staat opnieuw midden in de schijnwerpers op het grote podium van een schouwburg. Aan het einde van de clip gaan we terug naar de realiteit waarin de belagers de geheim agent aan een muur vastketenen en hem voor de executie achterlaten. Of hij daadwerkelijk geëxecuteerd wordt, is op aanraden van Barry in het midden gelaten.

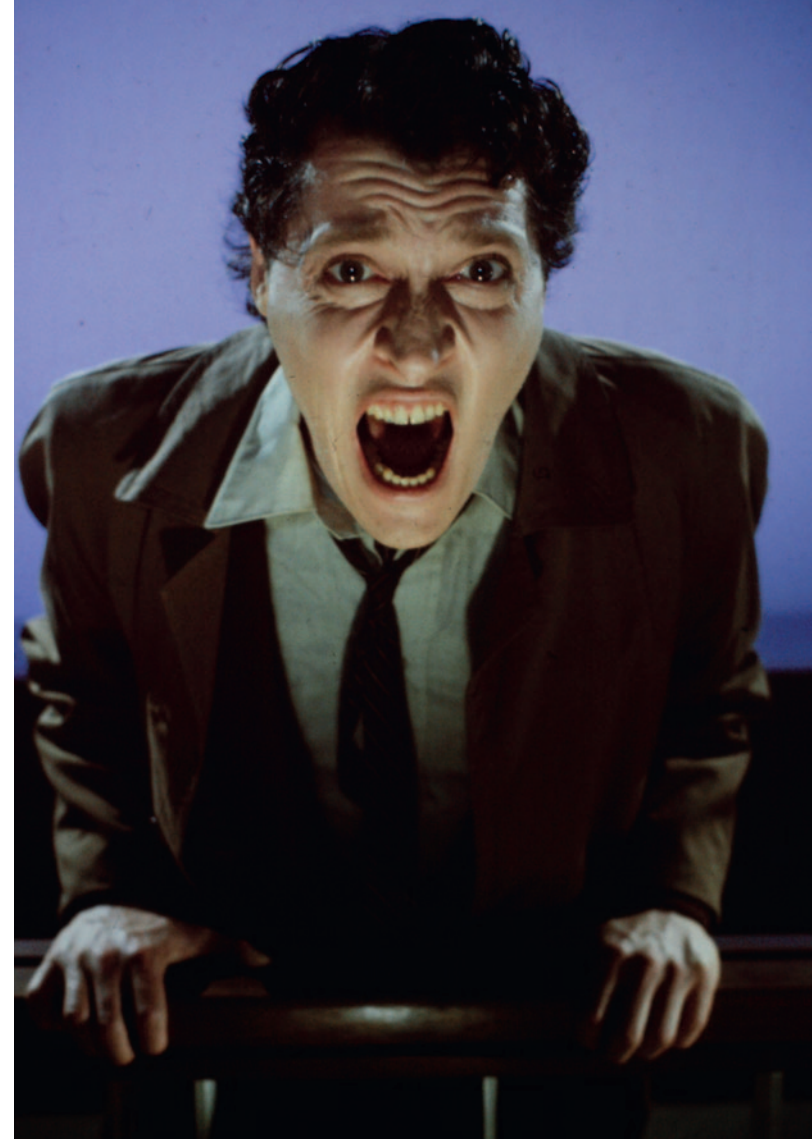
Polaroidfoto's uit het archief van Rinus Gerritsen. De bandleden in kleding van het Dijkzigt Ziekenhuis. Rechtsboven: Barry Hay met zijn 'kale' hoofd met 'target', waarmee hij half Den Haag de stuipen op het lijf joeg.

Inmiddels begon het te jeuken, maar ik wilde nog één keer een grap uithalen. Tegen sluitingstijd ging ik naar het Kijkhuis, een café waar ik vaker kwam en tikte tegen het raam. Ankie, de eigenaresse, liet me niet binnen. Ze riep: 'We zijn gesloten.' Ik zei: 'Doe open, doe open!' [Barry vertelt het verhaal met een vervormde stem]. Uiteindelijk deed ze toch open, er waren een man of zes binnen en Ankie stond te beven achter de bar. 'Wat, wat wilt u drinken?'

Barry: 'Ankie, je weet toch wel wat ik drink?' Ankie: 'Nee, nee.' Toen haalde ik de kale kop er maar af. De bezoekers van het café hebben me voor rotte vis uitgemaakt, ze waren écht boos."

Derde draaidag. In de vroege ochtend van woensdag 4 januari wordt de slotscène onder meer op de Mainhavenweg in het Westelijk Havengebied van Amsterdam opgenomen. Met de olieverwerkende industrie op de achtergrond duwt Sandra van Echten de geopereerde kantoormedewerker in zijn rolstoel door een landschap gevuld met raffinaderijen en schoorstenen. De boodschap is duidelijk:

Barry is dan wel met succes geopereerd, niemand zal meer door hem verkracht worden, maar hij heeft niet door dat hij zich in een lelijk stukje Nederland bevindt ("It's so beautiful, it's so beautiful!"). Evenmin realiseert hij zich nu eindelijk samen te zijn met zijn 'lady'.

Barry Hay is het overduidelijk niet eens met zijn veroordeling ("Oh no").

Later die woensdag wordt het openingsshot met een rijdende Amsterdamse metro gedraaid. Met enige moeite kan de opletende kijker op de voorkant van het metrostel de bestemming lezen: Gaasperplas. De opnames zijn gemaakt in het metrostation Amsterdam CS. We worden hier als kijker in de maling genomen. In het

begin van de clip is een metro van het Amsterdamse vervoersbedrijf GVB in beeld, waarna in het volgende shot het interieur van een Rotterdamse metro te zien is. De dag wordt afgesloten met de veroordeling van Barry. Hiervoor is een echte rechtbank gebruikt, het Kantongerecht aan de 's-Gravelandseweg 59 in Hilversum.

Vierde draaidag. De interieuropnames van de metro worden op donderdag 5 januari vanaf 8 uur 's morgens gedraaid in een stilstaande metro in de lijnwerkplaats 's-Gravenweg van de Rotterdamse Elektrische Tram (RET). We zien een scène van een vrouw (de toiletjuffrouw Kitty van discotheek de Toys) die door de camera in een vloeiende beweging in het metrostel gevolgd wordt. Precies op de eerste klap op de snaredrum gaat ze naast Barry zitten. Ze lacht vriendelijk naar hem op het moment dat hij voor het eerst "When The Lady Smiles" begint te zingen (op de geluidsband; de mond van acteur Barry beweegt niet). Terwijl "Her lips are warm and resourceful" klinkt, neemt een andere vrouw die tegenover de hoofdrolspeler zit een trek van haar sigaret en volgt er een close-up van haar sensuele lippen. We horen "When her fingertips go drawing circles in the night" en zien hoe een klein meisje verderop in de coupé met haar vingers rondjes op het raam maakt. Nadat een non kort in beeld komt, krijgt Barry zijn eerste droomvrouw in het vizier. Precies op het moment van de volgende drumbeat trekt hij aan de noodrem. Het zijn mooie voorbeelden hoe regisseur, die zelf ook muzikant is, de beelden op de muziek en de tekst van het Earringnummer afstemt.

Opnames in Amsterdam West

Band en crew keren terug in Tussen de Bogen, waar bijna twee jaar eerder ook gefilmd werd voor de clip van Twilight Zone. Bij de nachtelijke opnames heeft de crew direct een groot probleem. De drie belagers en de geheim agent moeten op precies dezelfde manier gekleed zijn als in de clip van Twilight Zone. Myrna van Gilst, die de kleding voor de eerdere clips verzorgde, is op dat moment op vakantie en Maria Peters (nu bekend als regisseur van onder meer de films *De Dirigent*, *Sonny Boy* en *Abeltje*) wordt door Robert Swaab gevraagd de kleding te regelen. Het liep anders dan gepland, vertelt zij 35 jaar later. “Normaal zorg ik daar niet voor. Toen ik twijfelde, overtuigde Robert me dat ik alleen voor drie leren jassen hoefde te zorgen. Midden in de nacht kwamen we op de set in Tussen de Bogen erachter dat we het pak van Barry misten. Gelukkig kende ik de eigenaresse van het Bruidshuis aan het Sarphatiepark, waar het pak lag. Ik heb haar midden in de nacht gebeld en haar schoonzoon, Hans Suselbeek, is vanuit Purmerend direct naar het Bruidshuis gekomen. Samen met Barry wachtte ik voor het

Bruidshuis op zijn pak. Toen ook nog bleek dat een gedeelte van het pak losliet, heb ik het provisorisch met spelden vastgezet. Het ontbreken van de satijnen revers was niet ‘continu’ [een filmterm dat wat je filmt in meerdere scènes hetzelfde eruit ziet] met de opnames van de Twilight Zone clip. Ik kon er niets aan doen, niemand had het in de voorbereiding over het pak van Barry gehad, maar ik schaamde me wel. Dick Maas maakte er gelukkig geen punt van.” Na betaling van 500 gulden voor de nachtelijke service van het Bruidshuis kunnen de opnames van start gaan. Barry loopt in Tussen de Bogen eerst tegen een dronken zwerver op (Frans Lodewijks, een acteur die twee jaar later ook dronken te zien is in *Flodder*), waarna zijn belagers hem opmerken en de achtervolging inzetten.

Bij de vele hits uit de jaren 60 en 70 laat Golden Earring al filmpjes opnemen. De filmpjes laten losse beelden zien bij de muziek, zonder een echte betekenis. In 1982 realiseert Golden Earring zich dat het anders moet. Ingegeven door de snelle groei van de clipzender MTV in de Verenigde Staten vragen ze Dick Maas, een filmregisseur die cum laude is afgestudeerd aan de Nederlandse Filmacademie, om een clip bij Twilight Zone te maken. Na het succes van de single en de bijbehorende clip groeit Dick Maas uit tot de hofleverancier van de band en maakt hij spraakmakende Earringclips in de periode van 1982 tot en met 1997: in totaal vijf clips en een concertfilm.

Dit boek geeft een blik achter de schermen en laat zien met welke professionaliteit deze producties zijn gemaakt. Het boek is gemaakt met medewerking van de leden van de band en de regisseur. De vier Earringleden, Dick Maas, zijn vaste assistent Myrna van Gilst en vele cast- en crewleden blikken terug op een belangrijk stuk van de roemruchte Earring-geschiedenis. De schrijvers hebben de beschikking gekregen over uniek archiefmateriaal, zoals de scripts en storyboards van de clips. Ook bevat het boek vele niet eerder gepubliceerde foto's.